

Únor 2022

SOUTERRAIN

Obrubníky

V Bubenči i Dejvicích jsou skoro u všech přechodů pro chodce a na křižovatkách vzorově snížené obrubníky. Všimám si toho, ačkoliv nechodím s kočárkem, nákupní taškou na kolečkách, ani nejezdím na vozíku. Všimám si toho podobně jako špatně zabezpečených výkopů, oprav na chodnících, které vyžadují vstup do vozovky nebo provizorní přecházení či frekvence nízkopodlažních tramvají a autobusů a bezbariérových vstupů do stanic metra. Jsou bariéry, které jsem se naučila vidět a rozpoznávat a taky dovedu nabídnout pomoc s jejich překonáním. Velkou zásluhu na tom má nejen spolupráce s brněnskou Školou pro výcvik vodičích psů, díky které s námi bydlívají mladí chlupáci ve výcviku (aktuálně pudlinka Narnia), ale také bezpočet kamarádek s dětmi v kočárkách a na odrážedlech, a samozřejmě řada (nejen) sester a bratří, kteří už se nepohybují tak docela jistě či se naopak „jistí“ hůlkou, chodítkem... Zkrátka jsem se naučila vnímat alespoň něco z toho, co zavazí, činí cesty obtížnými nebo rovnou nebezpečnými.

Kolik je však těch bariér, které (zatím) vidět nedovedu? Kolik z toho, co je pro mě běžné, všední, snadné, je pro druhého výzva či překážka? Vybavuje se mi vzácný člověk, Matěj – mladý muž, který žije s autismem. Potkali jsme se onehdy při nákupu v pekárně. Umí to moc hezky, jen je pro něj veliký stres, když u toho musí mít na ústech respirátor a má ho i paní pokladní, protože pak musí mluvit hodně nahlas, a to on nedělá rád. Kdo ví, možná je pro někoho stejně náročné vypravit se na bohoslužby.

Když se s Narnií učíme, že i snížený obrubník je obrubník a je potřeba na něm zastavit, protože pak už je silnice, přeuji si občas v duchu, abychom dovedli snižovat i ty méně očividné bariéry, které se člověku umí postavit do cesty ke vzdělání, pracovní příležitosti, důstojnému životu... Protože je jich pořád ještě dost, ačkoliv je leckdy nevnímáme.

Saša Jacobea

PS: Pokud jste si všimli, že při bohoslužbách ohlašuji poněkud zbytečně čísla

pisní, uváděná na tabulích, mějte s tím, prosím, trpělivost. Je to železná košile zvyku – léta jsem tak činila na přání nevidomé sestry Lenky, která je členkou sboru v Brně II a potřebovala si ještě před začátkem zpěvu nalistovat text ve zpěvníku v Braillově písmu. Zpívá ráda a čte prsty stejně rychle jako já očima.

Výťah z jednání staršovstva 6. 1. 2022

- Nové zpěvníky: členům sboru můžeme vydat malý počet zpěvníků nad rámec objednaných, u chorálních takovou rezervu nemáme. Jejich případné dokoupení již bude za plnou cenu. Ve vydávání bude pokračovat J. Mašek.
- Staré zpěvníky: Dodatky a Svítá ponecháme všechny, starých EZ ponecháme pro potřeby sboru 50 ks, z ostatních bude možno část odkoupit, ostatní vyřadíme.
- Kalíšky: prozatím nebudeme kupovat zahraniční kalíšky, vyzkoušíme levnější tuzemské, koupíme jich 150 ks. Pro srovnání pořídíme jeden kalíšek od firmy Fischer-Kirchenberarf.
- Epidemiologická opatření zůstávají beze změny. Presbyterská služba někoho požádá, aby prvních 5 minut po začátku bohoslužeb zůstal v předsálí a směřoval opozdilce na volná místa, aby nedocházelo k hromadění lidí např. na kruchtě.
- Proběhla reflexe uplynulého období: spokojenost ze strany farářek i staršovstva.
- Přesný hospodářský výsledek roku 2021 bude znám do příští schůze, již nyní je ale zřejmé jsme hospodařili s mírným přebytkem. Koncem ledna budou k dispozici potvrzení o daru církvi pro daňové účely.
- Do celocírkevní sbírky na bohoslovce započteme i sbírku z 26. 12., neboť jsme na členy sboru apelovali, aby pro svou účast na vánočních bohoslužbách využili oba vánoční svátky.
- Očekáváme opětovnou výzvu ÚCK k jednání o zvýšení nájemného z farního bytu. V takovém případě požádáme o jednání přímo se synodní radou, je třeba zvážit všechny aspekty včetně možného dopadu na sbor, nejen zvýšení finančního výnosu domu.
- Objevují se nečekané žádosti „návštěvníků“ o finanční pomoc. Doporučujeme velkou obezřetnost.
- Byl změněn bezpečnostní kód pro vstup do kanceláře.
- Do místnosti Nedělní školy koupíme místo koberce pěnové podložky – schváleno.
- Jarní výjezdní zasedání staršovstva se uskuteční 22.-24. dubna, na starost dostal P. Geier.

- F. Härtel prozkoumá možnosti, jak finančně podpořit některou z organizací, které sledují situaci pronásledovaných křesťanů na Dálném východě (podnět s. Kohoutové na posledním sbor. shromáždění).
- J. Petříček přebírá péči o administraci CMS a komunikaci s operátorem.
- Rozhodli jsme o přijetí nabídky z ÚCK na nové webové stránky sboru. Pravděpodobně bude nutné, aby správa webu do budoucna byla finančně honorována. A. Jacobea zjistí v jiných sborech, jak je to časově náročné.
- Dodatečně byla také potvrzena všechna rutinní rozhodnutí přijatá během měsíce hlasováním per rollam. Do budoucna byl upřesněn jejich režim.
- Pokračujeme v hledání nových zájemců o práci v Křesťanské službě.

Břet'a

30. prosince jsme se v motolském krematoriu rozloučili s bratrem Břetislavem Syrovátkou.

V rozhovoru o životě pana Syrovátky s jeho nejbližšími zaznělo, že dostal do života mnoho hříven a skutečně! vedle vědecké práce byl nesmírně praktický a zručný, uměl prý opravit vše – od bot po pračku. Krom toho byl muzikální, nadaný na cizí jazyky, dovedl malovat, rád cvičil, jezdil na surfu. Do pozdního věku prý svedl stojku... Krom svých mnohých nadání byl však prý i vytrvalý, věci chtěl dodělat, dokončit a to kvalitně.

Jeho život mnohdy nebyl lehký. Pocházel ze skromných poměrů, rodiče hospodařili, Břetislav musel pomáhat, na gymnáziu chodil ze školy rovnou na pole. Vážil si proto možnosti studovat vysokou školu (elektrotechnickou).

Další těžký čas přišel, když v roce 1972 Břetislav ovdověl a zůstal sám se syny Břetislavem a Jiřím.

V roce 1974 se podruhé oženil, s manželkou Věrou přivedli na svět dcery Petru a Janu.

Dlouhá léta byl členem dejvického evangelického sboru, mocně pomáhal při jeho stěhování do současných prostor, řadu let byl jeho presbyterem, do začátku pandemie se také pravidelně účastnil bohoslužeb.

Ačkoliv na podzim ještě sklízel brambory a se svými blízkými absolvoval rodinný víkend v Harrachově, na konci října mu byla diagnostikována závažná neléčitelná nemoc. Díky obětavé péči paní Věry i dětí mohl strávit poslední čas svého života doma, tak jak si moc přál. Poslední, co si s chutí dal, bylo 6 lžiček Plzně nedlouho před smrtí. Zemřel 22. prosince ve věku 86 let.

(část řeči A. Jacobea během smutečního obřadu)

Moje vzpomínka na bratra Břetislava Syrovátku.

Bratr Syrovátka byl pravidelným účastníkem bohoslužeb, a tak jsem se s ním pravidelně vídal vlastně od mládí. Opravdu jsem ho ale poznal až začátkem devadesátých let, když jsem studoval na Katedře radiotechniky FEL ČVUT. Seznámil mě s ním starší kolega Dan Henych, se kterým jsem se znal také ze sboru a který u něj dělal pomocnou vědeckou sílu – jak tehdy se říkalo „pomvěda“, a protože zrovna studium končil, doporučil mě jako náhradníka. Získal jsem tak možnost přivydělat si během studií nějakou tu korunu, ale hlavně jsem našel „svého“ člověka na fakultě a spřízněnou duši, nejen na poli sdílené víry, ale také v oboru, na který jsem se připravoval a který byl pro pana docenta nejen profesí, ale myslím, že i opravdovou zálibou. Bratr Syrovátka tehdy zúročoval dlouhé roky zkušeností a psal několikera skripta, do kterých jsem mu překresloval – tehdy ještě ručně tuší na pauzák – jeho rovněž ručně úhledně nakreslená schémata. Rád vzpomínám na hezké chvíle strávené u něj v kabinetu, kdy každý můj zájem byl odměněn zasvěcený odborným exkursem. Radu jsem u něj hledal i později, kdy už jsem se specializoval na trochu jiný obor. V následujících letech, kdy už jsem se se svou alma mater dávno rozloučil, tak vždy, když jsme se viděli v neděli, bratr Syrovátka se nikdy neopomněl zeptat, jak se mi daří a co v oboru dělám. Na oplátku mě zasvěcoval do toho, čím se zrovna zabýval on a jeho činnost byla do pozdních let skutečně mimořádná. Na bratra docenta Syrovátku bud vždy rád vzpomínat jako na milého a laskavého člověka, kterému jeho práce byla zároveň i koníčkem a naplněním.

Jan Petříček

Vážený a milý kolega Doc. Ing. Břetislav Syrovátka, CSc.

Znali jsme se od mého dětství, kdy jsme se např. na jarních prázdninách v Horském domově v Herlíkovicích vzájemně špičkovali.

Netušil jsem, že se později setkáme profesně – nejdřív mne pan asistent během studia přijal jako pomocnou vědeckou sílu, později jsem měl tu čest s ním sdílet tři roky kancelář a prožít nezapomenutelný čas okolo listopadu 1989. Dovolte, abych se s vámi podělil o pár paměťových střípků: pan inženýr vyučoval i zkoušel. Jeho skripta byla velmi srozumitelná a psaná tak, aby čtenář byl chopen poznatky nejen odříkat, ale i aplikovat. Když zkoušel své posluchače, snažil se vždy přijít na to, co se naučili, ne naopak. Když se rušilo kádrové oddělení, šli jsme si svorně vyzvednout každý svou složku. Zatímco u mne záznamy nestály za řeč, pan asistent objevil na své žádosti o působení v zahraničí v pravém horním rohu poznámku „Neschválil KV KSC.“ Tím konečně po létech dostal vysvětlení zamítnutí žádosti. Po změně poměrů spolu s jinými váženými kolegy dostal neprávem zadržovanou vědeckou hodnost „docent“. V této chvíli se naše profesní cesty rozešly, ale stejně jako Honza Petříček vzpomínám při každém pozdějším setkání na jeho zájem o moje aktivity i zajímavá líčení o aktivitách pana docenta. Odborně byl aktivní vlastně pořád – nejlépe to asi vyjádřil další z pamětníků – Marek Tichý: „...pamatuji se, jak (Brěta) odkoupil vybavení nějaké laboratoře a stále něco vyvíjel. Jenom si posteskl, že to ‚v létech‘ už jde trošku pomaleji...“

Daniel Henych jun.

Jak žijeme: sestra Světa Bedrunková

Den, který jsem si domluvila na návštěvu sestry Světlý – Světlušky Bedrunkové, byl nevlídný, foukal studený vítr, dopoledne dokonce padal sníh s deštěm. O to příjemněji bylo u ní v bytě s meduňkovým čajem a výborným perníkovým závinem. Na to, že za necelé tři týdny jí bude 98 let, je obdivuhodně vitální a její vzpomínky by se daly poslouchat celé hodiny.

1. Opravdu se jmenujete Světa a jak jste se k tomu jménu dostala?

Narodila jsem se v roce 1924, naše republika byla mladá a některá jména v kalendáři měla základ z latiny, jako např. Lux – Lucie, znamená česky světlo a v novém kalendáři tehdy už bylo jméno Světluška, takže křtěná jsem byla jako Světluška Vašíčková. Když jsem se vdala, získala jsem příjmení Bedrunková, což připomíná sluníčko sedmítečné, tak jsem na matrice zažádala o změnu jména na Světa. V Tunisu je jméno Světa těžko vyslovitelné, tam mi říkali madame Lucy (Lysi).

2. Odkud pocházíte?

Můj bratr se zaměřil na prostudování kořenů rodu tatínka. Všichni předci byli českého původu – domkáři, řemeslníci. Otec táty byl tesař, pracoval v Ostravě pro doly, dělal na šachty dřevěné podpěry. Říkalo se mu staříček a v penzi bydlel u dcery na výměnku. Pořád byl aktivní, kosil obilí, dobýval pařezy v lese. My děti jsme o prázdninách rády pomáhaly při žních.

Otec byl ze tří dětí nejmladší. Protože měl rád hudbu, začal hrát v kostele na varhany a chtěl jít studovat klavír. Nakonec šel na pedagogiku, vždyť každý učitel musel být i muzikant. Učitelů bylo tehdy v nové republice hodně potřeba. Tatínek dostal místo na Zlatníku pod Lysou horou. V okolí byly malé vesničky, osady a samoty. Bydlel v roubence, kde v jedné polovici byla škola a ve druhé bydlel učitel – kuchyně a ložnice bez elektriky a vody. Nedaleko tekla řeka Mohelnice a odtud se nosila voda. Já jsem se narodila ve Frýdku. Pro rodinu s malým dítětem to nebylo dost bezpečné. Nejbližší lékař byl vzdálen 15 km a v zimě cesta za školou končila. Jednou v zimě jsem dostala záškrt a když jsem se dusila, dali mi spolknout lžičku petroleje, blána v hrdle se strhla a tím jsem se uzdravila i bez lékaře. Byly mi tehdy tři roky.

Lidé v okolí neměli obživu, chodili na dříví do lesa a za prací do Polska. Protože hygiena tam byla i kvůli nedostatku pitné vody špatná, lidé onemocněli dyzentérií – úplavicí. Já jsem onemocněla taky, to už jsem se dostala k lékaři a uzdravila se.

Světluška Vašíčková

byl(a) konfirmován(a) dne 12. 11. 1938

a obdržel(a) na cestu životem heslo z Písma

sv.: „Tol' jest to světlo, které purnáma
svět, vna naše.“ 1 Jan 5, 4

ve Frýdku

All. Klop
duchovní správo.

3. Kam jste se pak přestěhovali a kde jste pokračovala ve studiu?

Nakonec tatínek dostal místo ve městě Místek. Do obecné školy jsem neměla daleko, i gymnázium bylo blízko. Tam jsem bydlela až do okupace. Jediná kasárna, která se bránila, byl 18. pěší pluk slezský v Místku. Kasárna byla vedle kina a já jsem tehdy i s kamarádkou v tom kině byla. Během promítání začali Němci obsazovat kasárna. Tatínek kamarádky mě pak odvedl bezpečně domů. V Místku tehdy žilo hodně německých rodin, i moje kamarádka byla po tatínkovi napůl Němka.

Byla jsem v sextě na gymnáziu, když přišli Němci a řekli, že se ve škole naši letáky. Gymnázium zavřeli a nás vyloučili. Nemohla jsem tedy dál pokračovat ve studiu na gymnáziu. Protože jsem chtěla jít studovat medicínu, máma mě přihlásila do ošetrovatelské školy v Ostravě – Hrušově. V r. 1944 jsem se stala diplomovaná sestra - ošetrovatelka.

4. Co jste dělala za války?

V osmnácti letech jsem odešla z domu do průmyslového centra v Ostravě a už jsem se domů nedostala. Od osmnácti let byla odpovědnost už jen na mně. Začátky byly krušné. Za války byly třeba ošetrovatelky. Chodily jsme na praxi, byly tam řádové sestry, spolupráce s nimi byla dobrá.

Protože jsem měla vystudovanou ošetrovatelskou školu, byla jsem jako ročník 1924 zařazena do služeb protiletectvé obrany. V roce 1944 byla Ostrava pravidelně bombardována a my jsme měli na starosti první pomoc. Němci nejdřív shodili osvětlení, pak nastal hukot letadel a vzápětí bombardování. Viděla jsem lidi spálené, těžce raněné, padající z oken. Byl to tvrdý život. Když to člověk vidí denně, přestává mít strach a začíná si myslet, že je nezranitelný a musí pomáhat jiným.

Bydleli jsme ve škole v Mariánských Horách. Tam tehdy byli Vlasovci, ale protože už tušili, k jakým koncům válka spěje, snažili se být neviditelní.

5. Co Vaše rodina a další studium?

Hned po válce jsem se snažila dostat domů, o rodičích a sourozencích jsem nic nevěděla. Měla jsem dva sourozence – bratra a sestru, oba byli mladší. Dostala jsem se do Frýdku, tam bydlela teta a až do uklidnění jsem byla u ní. Viděla jsem, jak tudy šla ruská armáda – byla na rozdíl od té německé zaostalá, koňský potah jim vezl kuchyni, vyměňovali za kožešinové přikrývky cigarety a tabák.

Pak jsem se pěšky vydala z Frýdku přes Nošovice domů na Morávku, kde tehdy rodiče bydleli. Bylo to asi 20 km. Rodinu jsem našla v pořádku. Hned, jak se vyklidil úřad a škola po Němcích, začalo vyučování a bylo rozhodnuto, že všechny třídy odmaturojí, aby se mohli co nejdřív přihlásit na vysoké školy. Já

jsem taky odmaturovala, ale na medicíně mi pak ty dva nedodělané roky chyběly a měla jsem co dohánět. V Praze jsem si musela najít bydlení. Nejdřív jsem bydlela Na Poříčí v Axe, tam jsem se poprvé seznámila se štěnicemi. Na vesnici jsme nikdy nic takového neměli, maximálně tak blechy a vši. Později se to zlepšovalo, bydlela jsem v Ženských domovech na Smíchově, vysokoškolačky měly vyhrazené čtvrté poschodí. Já jsem bydlela se spolužačkou z gymnázia. Dostudovala jsem v r. 1952 v červnu, v době termínu mého porodu. Naštěstí porod počkal a já porodila týden po promoci dceru Olgu.

6. Kde jste začala pracovat?

Umístěnku jsem dostala na porodnici a gynekologii v nemocnici na Bulovce. Původně jsem chtěla na internu, ale vzhledem k malému dítěti mi to nebylo doporučeno. Na Bulovce jsem byla do roku 1975, udělala jsem si I. a II. atestaci a tropickou medicínu. V roce 1970 jsem dostala od Ministerstva zdravotnictví nabídku na tři roky do Tunisu jako pomoc rozvojovým zemím. Do té doby jsem nebyla v žádné cizině a taky jsem se bála, co mi na to řeknou doma. Moje obavy byly zbytečné, protože byli potěšeni a řekli mi, že v létě budou alespoň mít kam jezdit na dovolenou. Dcera byla tehdy už dospělá.

7. Řekněte prosím něco o Vašem pobytu v Tunisu

Já jsem se ale cítila nejistá, zda na to vůbec budu stačit, taky jsem nikam do společnosti nechodila, znala jsem jen práci. Nakonec jsem se rozhodla a začala si zlepšovat francouzštinu. Byla jsem v hlavním městě v Tunisu v nemocnici pro chudé, která byla dobře zařízena. Když viděli, že jsem schopná samostatně pracovat a operovat, dostala jsem equipe mobile – tj. řidiče, porodní asistentku a sanitářku. Měli jsme léky, nástroje a jezdili jsme po dispenzářích. Moje funkce byla řízené rodičovství, to znamenalo vysvětlovat antikoncepci, aby rodiny neměly víc než čtyři děti. Vše hradila Fordova nadace. Když byla potřeba, operovala jsem, moji spolupracovníci mi pomáhali při výkonech a taky mi překládali do francouzštiny.

Zatímco v Alžíru byla občanská válka, v Tunisu byl klid. Tunis nemá žádné nerostné bohatství, má jen krásnou krajinu. V přístavu kotvila americká loď, která byla vybavena jako lékařské stanoviště. Kdo chtěl, mohl tam jít na ošetření nebo na operaci.

Tehdejší tuniský prezident Habib Burgiba bojoval za osamostatnění Tunisu od Francouzů. Povedlo se mu to, zvítězil, ač sám studoval ve Francii a jeho první manželka byla Francouzka. Francouze, kteří tam chtěli zůstat a spolupracovali, nevyháněl a Tunisané byli rádi. Habib Burgiba taky udělal hodně pro emancipaci žen. Nechodily zahalené, dokonce ani beduíny. Taky získal ke spolupráci muže, aby byli pro plánované rodičovství – planning family. Byl rád v kontaktu s lidmi.

Byl tam i Čech jménem Graubner, který zaváděl v Tunisku textilní průmysl.

Já jsem bydlela v domě, kde nás Čechů bylo asi pět. Já jsem tam byla sama, bez rodiny. Nebyla jsem zvyklá mluvit francouzsky, i když jsem měla základy, musela jsem se naučit mluvený jazyk. Tunisané byli otevření, přátelští a neznali poměry v socialistické zemi. Chodili jsme spolu na pikniky, výlety. Rodina jezdila v létě za mnou, ale nikdy nedovolili přijet oběma najednou. Buď dcera, nebo manžel. Až při odjezdu po pěti letech byli za mnou oba najednou.

Byla jsem tam tři roky, přemluvili mě na čtvrtý a pátý rok jsem dostala žloutenku. Bylo mi skoro padesát let a žloutenka mě dost vyčerpala. Dlouho jsem se zotavovala. Tuniské ministerstvo mělo zájem, abych tam ještě zůstala dál. Na severu Tunisu postavili nádhernou nemocnici, pro personál postavili vilky, garsonky, vybavili švédským nábytkem IKEA. Vše financovali Švýcaři, Švédové a Fordova nadace jako pomoc rozvojovým zemím. Lékaři si ale otvírali soukromé praxe, personál taky a později byl s financováním nemocnice problém.

Já jsem tam byla jako expert, musela jsem plnit příkazy našeho vedení. Věděla jsem, že když tam zůstanu šestý rok, moje působitě bude už tam, tak jsem odmítla a raději se vrátila domů.

8. Co bylo po návratu?

Po návratu, v mých padesáti letech při představě, že budu sloužit na gynekologii dvě noční služby týdně - celkem přes 80 hodin/týden - které se nepovažovaly ani za pracovní dobu ale pohotovost, která nebyla placena, jsem šla raději do Bohnic, které se právě dostavovaly, a jakmile se uvolnilo místo v Karlíně, šla jsem na polikliniku na gynekologii do Karlína. Později se to tam rušilo, objekt patřil restituentovi a já jsem byla už v důchodovém věku, tak jsem šla v r. 1990 do důchodu.

9. Kde teď bydlíte a jak jste se dostala do dejvického sboru?

Tady v tomto domě bydlím od roku 1958, tehdy to byla novostavba.

Celá naše rodina z obou stran byla katolická. Maminčina sestra byla učitelka, dědeček nejen učitel, se účastnil také osvětové práce, pomohl zakládat hasičský sbor, knihovnu. V Raiffeisen bance se stal pokladníkem. Chudí vesniční lidé – podruhové neměli pořádně ani na oblečení a obutí a přesto museli dávat příspěvky na kostel. Stařeček (dědeček) je od toho zrazoval a kněze se to dotklo. Teta na protest proti tomu, že farář měl řeči proti jejímu tátovi, vystoupila z církve a konvertovala do církve Českobratrské evangelické. Já jsem taky byla křtěna i confirmována u evangelíků, chodila jsem i na náboženství a až do svých osmnácti let jsem byla ve styku se sborem ve Frýdku. Pak už jsem odjela do Ostravy a Prahy, tady jsem měla dost práce nejdřív se studiem, pak zaměstnáním.

Až když zemřel manžel, začala jsem se ohlížet po přátelském kontaktu. Vzpomněla jsem si na svoje začátky ve Frýdku a náhoda tomu chtěla, že tady v domě zemřel pán, který byl evangelík. Jeho manželka zařizovala rozloučení s ním a pozvala mě s sebou do dejvického sboru. Moc se mi tady líbilo. Je to už více než deset let. Připomíná mi to doby, kdy jsem byla v kontaktu se sborem ve Frýdku.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Kronika Pěvců

Bern – další pokračování

Na večerní koncert jsme se snažili přijít co nejdříve, abychom zabrali dobrá místa. Podařilo se nám obsadit šest volných židlí vedle sebe. Naši šestici tvořili Härtelovi, pan Křest'an a já. Ostatní byli rozptýleni různě po sále. Před začátkem koncertu a o přestávce dvě pěvkyně prodávaly naše cédečko, Pohlovu Chřibskou mši. Podmínkou byl atraktivní vzhled nebo alespoň ucházející zevnějšek, příjemné vystupování a znalost alespoň dvou světových jazyků. Obě, Martička Světlíková a Erika Härtelová, tyto podmínky splňovaly. Náš stánek byl přímo nad schody. Abychom podpořili prodej našich cédeček, chtěli jsme vytvořit umělou frontu, aby ostatní viděli velký zájem a připojili se. Nikdo ale na tento trik neskočil a raději si koupili u vedlejšího stánku jednu z deseti nahrávek klavírních Mistrů s velkým M z Ameriky, které si poslechnou živě na zítřejším Galakonzertě. Přesto jsme něco prodali. Krásnou Pohlovu hudbu si poslechnou devět dalších šťastlivců. Tento prodej nám navrhl sám pan ředitel Raymer.

V první polovině koncertu jsme byli jako posluchači. Během krátké přestávky nás vyhledal pan Bounds a říkal, abychom se nenechali znervóznit vystoupením ukrajinského souboru, protože jsou to profesionálové. Naším vystoupením jsme otevřeli druhou polovinu koncertu. Všechno jsme zazpívali bez problémů, včetně našeho přídivku "Jede sedlák do mlejna". To zaujalo pracovníky hudební redakce BBC, především to Horijsa, dorijsa. Když se ptali, co to znamená, tak někdo vtipně podotkl, že je to něco jako Gloria, gloria. Hned navrhli, abychom to druhý den zazpívali v přímém přenosu při bohoslužbách, do kterých se zapojil i Petr Hlavsa, který měl přečíst modlitbu. Stejný úkol dostalo dalších pět zpěváků. Zazněla tam i polština. Celá bohoslužba byla zároveň překládána do znakové řeči. Vše bylo i na internetu.

Čestmír Muzikář

Palachův rodný dům

Palachův rodný dům ve Všetatech byl zrekonstruován a pro veřejnost otevřen v prosinci roku 2019. Moje dlouho plánovaná návštěva se uskutečnila jedné lednové soboty, impulsem bylo možná zhlédnutí životopisného filmu o Palachovi, který Česká televize vysílala 18. ledna.

Prostor domu není klasickým muzeem, i když k původní stavbě byl přistavěn pavilon s malou historickou expozicí a prostorem pro promítání krátkého dokumentárního filmu o Palachovi a též o průběhu rekonstrukce objektu. Dům, původně cukrárna Palachova otce a místo setkávání, byl přetvořen na prostor plný symboliky, kde může každý z návštěvníků prožít čas zcela ojedinele.

Okna domu jsou zaslepená, celým domem prochází velký kovový klín jako symbol zla, které vše rozvrací. Torzo schodů, které vedou k již neexistujícímu Janovu pokoji, připomíná kazatelnu. Dveře, jimiž Jan odešel v den oběti a kterými může návštěvník vyjít na zahradu, jsou určeny pouze k opuštění prostoru a jsou nazvány dveřmi odcházení.

Zajeďte do Všetat, jsou od Prahy vzdálené jen několik desítek minut a vstup je zcela zdarma.

Foto a text Eva Henychová

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 20. 2. 2022.
Číslo vyjde 27. 2. 2022.**

Obsah čísla:

Obrubníky.....	1	Kronika Pěvců.....	10
Výťah z jednání staršovstva.....	2	Palachův rodný dům.....	11
Břěta.....	3	Kalendář na únor 2022.....	12
Jak žijeme.....	5		

Kalendář na únor 2022

Bohoslužby	6. 2. VP	A. Jacobea
9:30 on-line na	13. 2.	A. Jacobea
http://dejvice.evangelnet.cz/	20. 2. rodinná	A. Jacobea
line-vysilani	27. 2. Masopust	M. Trgalová
	6. 3. 1. postní, VP	A. Jacobea

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t8Ik_Fw

Konfirmandí (11+)	pátky 15:30 – 16:30
Náboženství dětí (5-11)	pátky 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	13. 2. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 3. 2. a 17. 2. 9:30. – 11:30
Nedělníci	neděle 20. 2. po bohoslužbách
X-cátníci	úterý 8. 2. od 19:00
Naší pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	18. 2. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	24. 2. od 19:00, kontakt: trgalova@gmail.com
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	10. 2. v 9.30 téma: Českoslovenští legionáři (Marek Světlík)
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	3. 2. od 19:00
Ostatní	27. 2. sborový oběd (dle epidemické situace)

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103
